

Jsem za matně-lesklým zrcadlem,
v stínu stromu, v lístku padlém,
tam kde by si neuhodla.

Pod poklopem je uragán
a taky pocukřený štrůdl
nad králem se sklání jeho páv
a ruku dá ti jenom vítr,
vůně svetr hvězdy smetl,
nepolíbíš, neobejmeš.
V dlani zůstal černý Petr,
věžen pláče, stříhá metr,
den má pestře vyšívány háf,

a já nevím proč mi voláš,
abych se vrátila zpátky.
měl by si mít už klid,
srdce by mělo už spát.
já nevím proč mi voláš,
abych se vrátila zpátky.
měl by si mít už klid,
srdce by mělo už spát.

a černá modrá bílá stuha,
začíná a končí duha,
objeví se papírový drak,
jsem v kamenech a kůře stromů,
nemůžu se vrátit domů,
nepřijedu teď už ani pak,
a den vytržený list je z knížky,
slunce s tváří pampelišky,
hlína plná divných malých strův,
a k tomu horké ruce dětí přilétají a odletí,
překousnutý vyšívány pták,

a já nevím proč mě voláš,
abych se vrátila zpátky,
měl by si mít už klid,
srdce by mělo už spát
a já nevím proč mi voláš,
abych se vrátila zpátky,
měl by si mít už klid,
srdce by mělo už spát.

ty
ty
ty,
smrt jídlo a sny.
když už se ptáš na co myslím,
jsi to ty
a lebka ti září na koberci, jako čtenáři zvířecích kostí.